

El 14-M: una porta oberta a l'esperança

No n'èrem pocs els qui esperàvem els resultats electorals del 14 de març passat amb una gran aprensió: si mai el Partit Popular guanyava clarament les eleccions, i no diguem si n'obtenia la majoria absoluta, la situació política a Espanya s'esdevindria francament alarmant. Alarmant perquè, llavors, el conjunt de malifetes polítiques que aquest partit ha acumulat en els darrers quatre anys s'hauria esdevingut sense que el ciutadà, amb el seu vot, aportés la correcció indispensable. Sortosament, però, l'elector ha aportat aquest correctiu, i l'ha aportat en un moment polític en què calia una veritable regeneració cívica.

Però, i d'ara endavant? Hi ha de primer un seguit de mesures polítiques a aplicar, d'acord amb allò mateix que el partit guanyador d'aquestes eleccions, el PSOE, ha proclamat reiteradament. Unes mesures per a assolir els objectius que segueixen: una escola pública, laica, i de qualitat, i una nova política consensuada enfront del fenomen migratori; una nova política exterior que incloga la retirada de l'exèrcit espanyol de l'Iraq, si no és que l'ONU hi pren la responsabilitat política de l'ocupació, i que renove el nostre compromís amb la construcció europea; una aposta decidida i de llarg abast pel finançament suficient de les polítiques d'R+D+I; un habitatge assequible; una lluita incansable contra la precarietat laboral sistemàtica; un pla hidrològic a revisar de cap a peus en un marc sostenible; un altre tarannà a l'hora de fer política que no recórrega a l'insult i a la desqualificació sistemàtica de l'adversari; i, finalment, un reconeixement d'Espanya com a nació de nacions, amb tot el que això significa.

És molt possible que m'haja deixat més d'un punt important en la relació

apressada d'objectius polítics que acabe de recordar, però, en qualsevol cas, n'hi ha un que m'he deixat deliberadament al tinter perquè vull que siga objecte d'una consideració especial en les quatre ratlles d'aquest article. Es tracta dels dèficits democràtics, cada vegada més clamorosos, que hem anat acumulant en aquests quatre anys de majoria absoluta i desvergonyida del PP. La correcció d'aquests dèficits passa, en part, per la preservació de l'autonomia dels mitjans de comunicació públics, de tal manera que, si en aquest camp no es fan els deures de manera decidida i ràpida, molts podríem entendre que les promeses de regeneració que se'ns han fet, pels qui acaben de guanyar les eleccions, començaven a fer figa.

De València estant hem se ser en aquest punt especialment sensibles: la radiotelevisió valenciana, a les ordres més descarades del senyor Zaplana, és un exemple truculent de tot allò que l'omissió, la manipulació i l'engany informatius poden donar de si. És a hores d'ara un insult permanent al dret dels valencians a estar informats. Un insult que haurem de suportar per quan de temps encara? Amb el resultat electoral del diumenge passat una porta se'ns obre a l'esperança d'un futur millor. Un futur on, en particular, no hi haja lloc per una televisió com la que acabe de denunciar.

Ramon Lapiedra és exrector de la Universitat de València

“De València estant hem de ser en aquest punt especialment sensibles: la radiotelevisió valenciana, a les ordres més descarades del senyor Zaplana, és un exemple truculent de tot allò que l'omissió, la manipulació i l'engany informatius donen de si. És un insult permanent al dret dels valencians a estar informats”

RAMON LAPIEDRA